

Rom 15, 26

26: For de fra Makedonia og Akaia hadde et stor ønske om å få gi en gave til de fattige blant de hellige som er i Jerusalem.

Ut fra sakens natur er det klart at her er det bare tale om de kristne i Makedonia og Akaia. Det framgår også av v. 27, hvor det klart sies at disse som nå tjente jødene med de materielle godene, allerede hatt fått del i deres åndelige goder. Disse nyomvendte hedningene hadde altså allerede så sterk kjærlighet også til fjerne trosbrødre, at de hadde omsorg for de fattige jødekrystne i Jerusalem. Og dette kjærlighetens verk i denne innsamlingen holder Paulus fram som et bevis på den sanne nådens verk i dem (2Kor 8: 1-8). La dette være en preken særlig til den slags kristne blant oss som ikke vil være med på slike innsamlinger for fjerne brødre.

Videre legger vi merke til i dette verset, det vi ofte møter i apostlenes brever, at de kaller de troende for "hellige" - "de fattige blant de hellige som er i Jerusalem", sier Paulus. Men denne høye tittelen taler ikke her om feilfrie hellige, slike som vi bare finner i himmelen. Nei, her anvendes det på noen fattige kristne i Jerusalem, som i sin fattigdom ennå kjemper med fristelser og skrøpeligheter, slik som alle Guds barn på jord. Men hvorfor kalles de da hellige? Det har vi fått inngående forklart gjennom hele dette brevet. "Det er ikke én rettferdig, nei, ikke én eneste". Men "det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus". Dessuten har apostelen også sagt i dette kapitlets v. 16 at de er "helliget ved Den Hellige Ånd". I Guds øyne er alle de troende så hellige og velbehagelige at hvis vi bare kunne se det, så ville vi nok ganske sikkert elske dem alle i langt større grad. Villig ville vi tjene hver enkelt i deres spesielle nød, i langt større grad enn det som vanligvis skjer. Å, måtte vi ikke glemme "de fattige blant de hellige"! Paulus har holdt de troende i Makedonia og Akaia sterkt fram på grunn av deres kjærlighetsgjerninger. Nå tilføyer han: